

Panium – číslo deset

Vzestup a pád národů: zapečetění 144 000 a skryté prorocké dějiny Daniela 11,10–16

Jeff Pippenger

2025-04-16

Tématem veršů jedenáct a dvanáct je vzestup a pád krále jihu, stejně jako závěrečný vzestup a pád Spojených států, představovaných ve druhém verši posledním prezidentem, jakož i posledním pozemským představitelem dračí moci; závěrečný vzestup a pád Organizace spojených národů, znázorněný ve verších tři a čtyři. Verše pět až devět představují dějiny papežské moci od roku 538 až do roku 1798. Rok 538 označuje zmocnění papežské moci, rok 1798 označuje smrtelnou ránu papežství, a proto verše pět až devět představují závěrečný vzestup a pád šelmy. Verš deset označuje rok 1989 jako pád krále jihu, představovaného bývalým Sovětským svazem.

„Každému národu, který vstoupil na jeviště dějin, bylo dovoleno zaujmout své místo na zemi, aby se ukázalo, zda naplní záměr ‚Strážce a Svatého‘. Proroctví sledovalo vzestup a pád velkých světových říší — Babylonu, Médopersie, Řecka a Říma. U každé z nich, stejně jako u národů menší moci, se dějiny opakovaly. Každá měla své období zkoušky, každá selhala, její sláva pohasla, její moc pominula a její místo zaujala jiná....“

„Ze vzestupu a pádu národů, jak jsou zřetelně vyloženy na stránkách Písma svatého, se mají naučit, jak bezcenná je pouhá vnější a světská sláva. Babylón se vši svou mocí a nádherou, jakou náš svět od té doby již nikdy nespatriil — mocí a nádherou, které se lidem oné doby zdály tak stálé a trvalé — jak úplně pominul! Jako ‚květ trávy‘ zahynul. Tak hyne vše, co nemá Boha za svůj základ. Jen to, co je spjato s Jeho záměrem a vyjadřuje Jeho povahu, může obstát. Jeho zásady jsou jediné pevné věci, které náš svět zná.“ Education, 177, 184.

Verše jedenáct a dvanáct označují konečný vzestup a pád krále jihu, představovaného Ruskem. Verše třináct až patnáct označují konečný vzestup a pád Spojených států. Celé prorocké vyprávění jedenácté kapitoly je vystavěno na struktuře vzestupu a pádu království. Student proroctví musí tuto skutečnost vzít v úvahu, má-li mít jakoukoli možnost správně rozdělovat prorocké poselství jedenácté kapitoly.

Základní perspektiva jedenácté kapitoly knihy Daniel spočívá v tom, že se skládá z opakování znázornění vzestupu a pádu království. Když sestra Whiteová prohlásila: „Tak zaniklo médsko-perské království a království Řecka a Říma,“ ztotožňuje „Řecko“ s drakem, „Řím“ se šelmou a „Médo-Persii“ s falešným prorokem. Označuje tím závěrečný vzestup a pád posledního pozemského království, které se skládá z draka, šelmy a falešného proroka, kteří započínají svůj vzestup při nedělním zákonu a vedou svět k Armagedonu v naplnění Zjevení 16,12–21. Směřuje Boží lid k „vzestupu a pádu národů, jak jsou vyloženy na stránkách Písma svatého“ jako k perspektivě, kterou je třeba uplatnit, aby se „naučil, jak bezcenná je pouhá vnější a světská sláva.“

Důvod, proč se potřebujeme „naučit, jak bezcenná je pouhá vnější a světská sláva“, je ten, abychom dále porozuměli, že všechno hyne, „co nemá Boha za svůj základ“. Je tedy otázkou života a smrti, mít Boha či nemít Boha jako svůj základ. Od tohoto bodu ve vývoji myšlenky pak sestra Whiteová vymezuje, co znamená mít Boha jako svůj základ, když uvádí: „Jen to, co je spojeno s Jeho záměrem a vyjadřuje Jeho charakter, může obstát.“ Právě vysvětlila, že vše, co nestojí na Božím základě, hyne, a že dvojí podmínkou toho, co je vystavěno na tomto základě, je, zda je daná věc „spojena s Jeho záměry“ a zda „vyjadřuje Jeho charakter“. Jeho charakter je Jeho základem.

Poté v závěrečné větě odstavce uvádí, že „Jeho zásady jsou jediné pevné věci, které náš svět zná.“ Boží charakter jsou Jeho zásady a Jeho zásady vyjadřují Jeho charakter. To, jak se lidstvo vztahuje k Bohu jako k základu všech věcí, je otázkou života a smrti. Tvrdím, že základní struktura jedenácté kapitoly Danielovy je vystavěna na vyprávění o vzestupu a pádu království. Existuje pasáž, v níž nám inspirace sděluje správný způsob studia.

„Existuje studium dějin, které nelze odsuzovat. Posvátné dějiny byly jedním z předmětů vyučovaných ve školách proroků. V záznamu o Jeho jednání s národy byly vysledovány šlépěje Jehovovy. Tak i dnes máme uvažovat o Božím jednání s národy země. Máme v dějinách vidět naplnění prorockví, zkoumat působení Prozřetelnosti ve velkých reformačních hnutích a chápat vývoj událostí při shromažďování národů k závěrečnému střetnutí velkého sporu.“ The Ministry of Healing, 441.

Posvěcené studium dějin je vymezeno jako zkoumání Božího jednání s národy země a také Božího prozřetelnostního vedení Jeho reformních hnutí; posvěcené dějiny tedy zahrnují vnější i vnitřní linii studia. Účelem použití dějin k potvrzení Božího prorockého slova je použít tyto prorocké dějiny k tomu, abychom „porozuměli postupu událostí při seřazování národů k závěrečnému střetnutí ve velkém sporu“. Předchozí odstavec od sestry Whiteové byl převzat z velmi osvětleného výkladu o nezbytnosti budovat prorocký model posvátných dějin, který je založen na základní struktuře znázorněné „vzestupem a pádem“ království.

„Jako přípravu pro křesťanskou práci mnozí pokládají za nezbytné získat rozsáhlou znalost historických a teologických spisů. Domnívají se, že tato znalost jim bude pomoci při vyučování evangelia. Jejich namáhavé studium lidských názorů však spíše vede k oslabení jejich služby než k jejímu posílení. Když vidím knihovny naplněné objemnými svazky historické a teologické učení, myslím si: Proč vydávat peníze za to, co není chléb? Šestá kapitola Janova evangelia nám říká více, než lze nalézt v takových dílech. Kristus praví: ‚Já jsem ten chléb života; kdo přichází ke mně, nikdy nebude hladovět, a kdo věří ve mne, nikdy nebude žíznit.‘ ‚Já jsem ten živý chléb, který sestoupil z nebe; bude-li kdo jíst z tohoto chleba, bude živ navěky.‘ ‚Kdo věří ve mne, má život věčný.‘ ‚Slova, která já mluvím k vám, jsou duch a jsou život.‘ Jan 6,35.51.47.63.“

„Existuje studium dějin, které nelze odsuzovat. Posvátné dějiny byly jedním z předmětů ve školách proroků. V záznamu o Jeho jednání s národy byly sledovány stopy Jehovovy. Tak i dnes máme uvažovat o Božím jednání s národy země. Máme v dějinách vidět naplnění prorockví, zkoumat působení Prozřetelnosti ve velkých reformačních hnutích a porozumět

vývoji událostí při shromažďování národů k závěrečnému střetnutí velkého sporu.“

Takové studium poskytne široké a obsáhlé pohledy na život. Pomůže nám do určité míry porozumět jeho vztahům a vzájemným závislostem, jak podivuhodně jsme spojeni ve velkém bratrství společnosti a národů a do jak veliké míry útlak a ponižování jednoho člena znamená ztrátu pro všechny.

„Avšak dějiny, jak jsou obvykle studovány, se zabývají lidskými úspěchy, jeho vítězstvími v boji, jeho úspěchem při dosahování moci a velikosti. Boží působení v záležitostech lidí se ztrácí ze zřetele. Málokdo zkoumá uskutečňování Jeho záměru při vzestupu a pádu národů.

„A do značné míry je teologie, jak je studována a vyučována, pouze záznamem lidských spekulací, sloužícím jen k tomu, aby ‚zatemňovala radu slovy bez poznání‘. Příliš často není pohnutkou k hromadění těchto mnoha knih ani tak touha získat pokrm pro mysl a duši, jako spíše ctižádost obeznámit se s filozofy a teology, touha předkládat křesťanství lidem v učených termínech a tezích.“

„Ne všechny napsané knihy mohou sloužit účelu svatého života. ‚Učte se ode Mne,‘ pravil Veliký Učitel, ‚vezměte na sebe Mé jho,‘ ‚učte se Mé tichosti a pokoře.‘ Vaše intelektuální pýcha vám nepomůže ve styku s dušemi, které hynou pro nedostatek chleba života. Při studiu těchto knih jim dovolujete, aby zaujaly místo praktických lekcí, jimž byste se měli učit od Krista. Výsledky tohoto studia lid nekrmí. Jen velmi málo z bádání, které tak unavuje mysl, poskytuje to, co člověku pomůže, aby byl úspěšným pracovníkem pro duše.“

Spasitel přišel, „aby zvěstoval evangelium chudým.“ Lukáš 4,18. Ve svém vyučování užíval nejprostších výrazů a nejjasnějších symbolů. A je řečeno, že „prostý lid ho rád poslouchal.“ Marek 12,37. Ti, kdo usilují konat jeho dílo pro tuto dobu, potřebují hlubší pochopení naučení, která dal.

„Slova živého Boha jsou nejvyšším ze všeho vzdělání. Ti, kdo slouží lidu, potřebují jíst chléb života. To jim dá duchovní sílu; potom budou připraveni sloužit všem vrstvám lidí.“ The Ministry of Healing, 441–443.

Sestra Whiteová dále objasňuje, že rozpoznání působení Boží moci při ustanovování králů a sesazování králů na základě rozhodnutí těchto králů je pravou filosofií studia dějin.

„V dějinách národů může badatel Božího slova spatřit doslovné naplnění Božího proroctví. Babylon, nakonec rozmetaný a zlomený, pominul, protože se jeho vládcové v době prosperity považovali za nezávislé na Bohu a slávu svého království připisovali lidským výkonům. Médoperská říše byla stížena hněvem nebes, protože v ní byl Boží zákon pošlapán. Bázeň před Hospodinem nenalezla místo v srdcích veliké většiny lidu. Převládala bezbožnost, rouhání a zkaženost. Království, která následovala, byla ještě ničemnější a zkaženější; a ta klesala níže a stále níže na stupnici mravní hodnoty.“

„Moc, kterou vykonává každý vládce na zemi, je darem nebe; a na tom, jak užívá moci, která mu tak byla svěřena, závisí jeho úspěch. Každému náleží slovo božského Strážce: ‚Přepásal jsem tě, ačkoli jsi Mne neznal.‘ Izajáš 45,5. A pro každého jsou slova, která byla kdysi řečena Nebúkadnesarovi, životním ponaučením: ‚Zbav se svých hříchů spravedlností a svých

nepravostí milosrdenstvím k chudým; snad tak dojde k prodloužení tvého pokoje.“ Daniel 4,27.“

„Rozumět těmto věcem — rozumět tomu, že ‚spravedlnost povznáší národ‘; že ‚trůn je upevněn spravedlností‘ a ‚udržován milosrdenstvím‘; rozpoznat působení těchto zásad v projevu moci Toho, který ‚sesazuje krále a ustanovuje krále‘ — to znamená rozumět filozofii dějin. Přísloví 14,34; 16,12; 20,28; Daniel 2,21.“

„Jedině ve slově Božím je toto jasně vyloženo. Zde je ukázáno, že síla národů, stejně jako jednotlivců, nespočívá v příležitostech ani prostředcích, které se zdají činit je nepřemožitelnými; nespočívá v jejich vychloubané velikosti. Měří se věrností, s jakou naplňují Boží záměr.“ Prophets and Kings, 501, 502.

Tématem veršů jedenáct a dvanáct je vzestup a pád krále jihu, avšak ještě důležitější je, že tyto verše označují zapečetění sto čtyřiceti čtyř tisíc a druhou ze tří zkoušek, které začaly v čase konce roku 1989, jak je znázorněno ve verši deset.

Toto zapečetění znázorňují Daniel v jámě lvové, tři mládenci v ohnivé peci, Daniel a tři mládenci modlící se, aby porozuměli Nebúkadnesarovu snu o obrazu a šelmách ve druhé kapitole, Daniel modlící se modlitbu podle Leviticus dvacet šest v deváté kapitole, moudří, kteří rozumějí rozmnožení poznání, Jozue, jemuž je v Zachariášovi ve třetí kapitole odňat hřích, Zerubábel ve čtvrté kapitole, Josef, který se stal druhým vládcem v Egyptě, učedníci v horní místnosti po deset dní před Letnicemi, millerité na táborovém shromáždění v Exeteru, Lazar vedoucí zástup při triumfálním vjezdu a sto čtyřicet čtyři tisíc ve Zjevení v sedmé kapitole.

Jedenáctý verš přišel v roce 2014 na počátku ukrajinské války a v červenci 2023 začala zraková zkouška, při níž je Boží lid „očišťován“. Pátou linií v jedenácté kapitole jsou verše třináct až patnáct.

Přehled páté linie

Neboť král severu se navrátí a postaví vojsko větší nežli první; a po jistém počtu let jistotně přitáhne s velikým vojskem a s velikým bohatstvím. A v oněch časech mnozí povstanou proti králi jihu; také násilníci z tvého lidu se povýší, aby potvrdili vidění, ale padnou. I přitáhne král severu, navrší val a dobude nejpevnější města; a síly jihu neobstojí, ani jeho vybraný lid, ani nebude síly, aby bylo možno odolat. Daniel 11,13–15.

Tyto verše se naplnily roku 200 př. Kr. a označují bitvu u Pania, včetně soupeřících králů a jejich spojení; tyto verše jsou zároveň bodem v dějinách, kdy se pohanský Řím poprvé prosadil do dějin jedenácté kapitoly Daniela. Tyto verše zahrnují konečný vzestup a pád šestého království biblického proroctví, ale také biblické dějiny Kristovy návštěvy v Cesareji Filipově, kde Petr umisťuje zapečetění sto čtyřiceti čtyř tisíc. Tyto dějiny předobrazují zapečetění sto čtyřiceti čtyř tisíc s příchodem třetí ze tří zkoušek dvanácté kapitoly, spočívající v tom, že budou „očišťeni, vybíleni a vyzkoušeni“.

Tyto tři verše vedou k verši šestnáctému, v němž je znázorněn nedělní zákon ve Spojených státech. Když exeterské táborové shromáždění skončilo 17. srpna 1844, moudré panny nesly poselství

Půlnočního volání podél východního pobřeží Spojených států během šestašedesáti dnů. Nastává období, kdy se všechny panny probouzejí a jedna skupina nemá olej, i se vším, co to označuje. Když bylo jméno Simona Barjony změněno na Petra, je tím vyznačeno zapečetění sto čtyřiceti čtyř tisíc. Od toho okamžiku začal Ježíš učedníky vyučovat o událostech spojených s křížem.

Kříž je symbolem ukončení doby milosti a William Miller, jenž byl předobrazem Janem Křtitelem, který byl zase předobrazem Eliášem, byl povolán, aby předložil „události spojené s ukončením doby milosti“, stejně jako to učinili jak Jan Křtitel, tak Eliáš. Jan to vyjádřil takto.

Když však uviděl, že k jeho křtu přichází mnoho farizeů a saduceů, řekl jim: Plemeno zmijí, kdo vás upozornil, abyste utekli před přicházejícím hněvem? Matouš 3,7.

Eliáš to vyjádřil takto.

Achab zhotovil ašeru; a Achab činil více k popuzování Hospodina, Boha Izraele, než všichni králové Izraele, kteří byli před ním. Za jeho dnů vystavěl Chiel Bételský Jericho: založil je za cenu Abírama, svého prvorozeného, a jeho brány vztyčil za cenu svého nejmladšího syna Segúba, podle slova Hospodinova, které promluvil skrze Jozua, syna Núnova. I řekl Achabovi Eliáš Tišbejský, z obyvatel Gileádu: Jakože živ je Hospodin, Bůh Izraele, před jehož tváří stojím, nebude v těchto letech rosa ani déšť, leč podle mého slova. 1 Královská 16,33–17,1.

Když sestra Whiteová hovořila o díle Williama Millera jakožto novodobého reformátora, uvedla:

„Bylo nezbytné, aby lidé byli probuzeni k vědomí svého nebezpečí; aby byli podníceni k přípravě na slavnostní události spojené s ukončením doby milosti.“ The Great Controversy, 310.

Posledních šest veršů jedenácté kapitoly Danielovy knihy představuje „události spojené s ukončením doby milosti“. Tyto události byly v čase konce roku 1989 odpečetěny a byly zřetelně zjeveny.

„Před svým ukřižováním Spasitel svým učedníkům vysvětlil, že má být usmrčen a že znovu vstane z hrobu, a andělé byli přítomni, aby vtiskli Jeho slova do mysli i srdce. Učedníci však očekávali časně vysvobození z římského jha, a nemohli snést pomyslení, že Ten, v němž se soustřeďovaly všechny jejich naděje, má trpět potupnou smrtí. Slova, na která si potřebovali vzpomenout, byla vytěsněna z jejich mysli; a když přišel čas zkoušky, zastihl je nepřipravené. Ježíšova smrt zničila jejich naděje právě tak úplně, jako by je na ni předem nebyl upozornil. Tak i v proroctvích je před námi budoucnost otevřena právě tak zřetelně, jako byla učedníkům otevřena Kristovými slovy. Události spojené s ukončením doby milosti a s dílem přípravy na čas soužení jsou zřetelně předloženy. Avšak zástupy těmto důležitým pravdám nerozumějí o nic více, než kdyby jim nikdy nebyly zjeveny. Satan cílí, aby odňal každý dojem, který by je mohl učinit moudrými ke spasení, a čas soužení je zastihne nepřipravené.“ The Great Controversy, 595.

Bylo to v Cesareji Filipově, což je Paneas, totiž ve verších třináct až patnáct, kde Kristus začal učit své učedníky o kříži, a tím předobrazil dějiny táborového shromáždění v Exeteru až do 22. října 1844. Na počátku reformačního hnutí sto čtyřiceti čtyř tisíc byly „události spojené s ukončením

doby milosti“ odpečetěny a na konci hnutí sto čtyřiceti čtyř tisíc jsou „události spojené s ukončením doby milosti“ odpečetěny v rámci skrytých dějin verše čtyřicet.

„Dnes, v duchu a moci Eliáše a Jana Křtitele, poslové ustanovení Bohem obracejí pozornost světa, jenž směřuje k soudu, k vážným událostem, které se mají brzy odehrát v souvislosti se závěrečnými hodinami doby milosti a se zjevením Krista Ježíše jako Krále králů a Pána pánů.“
Prophets and Kings, 715, 716.

„Události spojené s ukončením doby milosti“ jsou události, které jsou odpečetěny ve skrytých dějinách čtyřicátého verše. V třetí kapitole Zachariáše jsou znázorněny závěrečné výjevy vyšetřujícího soudu. Inspirace spojuje Zachariášovo svědectví s těmi, kdo jsou zapečetěni v deváté kapitole Ezechiele.

„Boží lid vzdychá a nařiká nad ohavnostmi páchanými v zemi. Se slzami varují bezbožné před nebezpečím, do něhož se uvádějí pošlapáváním Božího zákona, a s nevýslovným zármutkem se pokořují před Hospodinem pro své vlastní přestoupení. Bezbožní se jejich zármutku posmívají, zesměšňují jejich vážná napomenutí a uštěpačně se vysmívají tomu, co nazývají jejich slabostí. Avšak úzkost a pokoření Božího lidu jsou nezaměnitelným důkazem, že znovu nabývají síly a ušlechtilosti charakteru, ztracených v důsledku hříchu. Je to proto, že se přibližují ke Kristu a jejich oči jsou upřeny na Jeho dokonalou čistotu, že tak jasně rozpoznávají nesmírnou hříšnost hříchu. Jejich kajícnost a sebeponížení jsou v Božích očích nekonečně přijatelnější než sebejistý, povýšený duch těch, kteří nevidí důvod k nářku, kteří pohrdají Kristovou pokorou a kteří si činí nárok na dokonalost, zatímco přestupují svatý Boží zákon. Tichost a pokora srdce jsou podmínkami síly a vítězství. Koruna slávy očekává ty, kdo se sklánějí u paty kříže. Blaze těmto truchlícím, neboť oni budou potěšeni.“

„Věrní, modlíci se, jsou jakoby uzavřeni s Bohem. Sami nevědí, jak bezpečně jsou chráněni. Podněcování satanem usilují vládci tohoto světa o jejich zničení; kdyby se však jejich oči otevřely, jako se otevřely oči Elizeova služebníka v Dótanu, spatřili by anděly Boží rozložené kolem nich tábořem, kteří svým jasnem a slávou zadržují zástupy temnoty.“

„Když Boží lid pokořuje před ním své duše a prosí o čistotu srdce, je vydán rozkaz: ‚Svlékněte z nich poskvrněná roucha,‘ a zaznívají povzbudivá slova: ‚Hle, způsobil jsem, aby od tebe byla odňata tvá nepravost, a obléknu tě ve slavnostní roucho.‘ Neposkvrněný šat Kristovy spravedlnosti je vložen na zkoušené, pokoušené, avšak věrné děti Boží. Opovrhovaný ostatek je oděn v nádherný oděv, aby již nikdy nebyl poskvrněn zkažeností světa. Jejich jména zůstávají zachována v Beránkově knize života, zapsána mezi věrnými všech věků. Odolali úkladům svůdce; dračí řev je neodvrátil od jejich věrnosti. Nyní jsou navěky v bezpečí před nástrahami pokušitele. Jejich hříchy jsou přeneseny na původce hříchu. A ostatek není jen omilostněn a přijat, nýbrž i poctěn. ‚Čistý turban‘ je vložen na jejich hlavy. Mají být jako králové a kněží Bohu. Zatímco satan vznášel svá obvinění a usiloval o zničení tohoto zástupu, svatí andělé, neviditelní, přecházeli sem a tam a kladli na ně pečeť živého Boha. To jsou ti, kteří stojí na hoře Sijón s Beránkem a mají na čelech napsáno jméno Otcovo. Zpívají novou píseň před trůnem, tu píseň, které se nikdo nemůže naučit kromě sto čtyřiceti čtyř tisíc, kteří byli vykoupeni ze země. ‚To jsou ti, kteří následují Beránka, kamkoli jde. Ti byli vykoupeni z lidí jako prvotiny Bohu a Beránkovi. A v jejich ústech nebyla nalezena lest, neboť jsou bez

poskvrny před trůnem Božím.““

„Nyní je dosaženo úplného naplnění oněch slov Anděla: ‚Slyš nyní, Jozue, nejvyšší kněze, ty i tvoji druhové, kteří sedí před tebou; neboť jsou to muži, jimž se lidé podivují; neboť hle, přivedu svého služebníka, Výhonek.‘ Kristus je zjeven jako Vykupitel a Vysvoboditel svého lidu. Nyní jsou ostatky skutečně ‚muži, jimž se lidé podivují‘, neboť slzy a pokoření jejich putování ustupují radosti a cti v přítomnosti Boha a Beránka. ‚V ten den bude ratolest Hospodinova krásná a slavná a plod země vznešený a nádherný pro ty z Izraele, kdo unikli. I stane se, že ten, kdo zůstane na Sijónu, a ten, kdo zbude v Jeruzalémě, bude nazván svatým, každý, kdo je zapsán mezi živými v Jeruzalémě.““ Testimonies, svazek 5, 474–476.

Sto čtyřicet čtyři tisíc ze Zjevení jsou Ezechiellovou skupinou, která je „zapečetěna“, když „vzdychá a nařiká“ nad ohavnostmi, které jsou v zemi. Jsou zapečetěni tehdy, když je jim dán oděv Kristovy spravedlnosti a čistý klenot na hlavě, který představuje Petrovy „krále a kněze“, kteří nebyli Božím lidem, avšak nyní se stali Božím lidem.

Vy však jste rod vyvolený, královské kněžstvo, národ svatý, lid zvláštní, abyste zvěstovali ctnosti toho, který vás povolal ze tmy do svého podivuhodného světla; vy, kteří jste kdysi nebyli lidem, nyní však jste lid Boží; kteří jste nedošli milosrdenství, nyní však jste milosrdenství došli. Milovaní, prosím vás jako cizince a poutníky, zdržujte se tělesných žádostí, které bojují proti duši; veďte poctivý život mezi pohany, aby, zatímco o vás mluví jako o zločincích, pro vaše dobré skutky, které uvidí, oslavili Boha v den navštívení. 1 Petrův 2,9–12.

Nuže tedy, budete-li opravdu poslouchat můj hlas a zachovávat mou smlouvu, budete mi zvláštním vlastnictvím nade všechny národy; neboť má je celá země. A budete mi královstvím kněží a svatým národem. To jsou slova, která budeš mluvit k synům Izraele. Exodus 19,5.6.

„V posledních dnech dějin této země má být obnovena Boží smlouva s jeho lidem, jenž zachovává jeho přikázání. ‚V ten den pro ně uzavřu smlouvu s polní zvěří, s nebeským ptactvem i s plazy země; zlomím na zemi luk, meč i válku a dám jim uléhat v bezpečí. A zasnoubím si tě se sebou navěky; ano, zasnoubím si tě se sebou ve spravedlnosti, v právu, v milosrdenství a v slitování. Zasnoubím si tě se sebou ve věrnosti a poznáš Hospodina.““

„A stane se v onen den: vyslyším, praví Hospodin, vyslyším nebesa, a ta vyslyší zemi; a země vyslyší obilí a víno i olej; a to vyslyší Jizreel. A zaseji ji sobě v zemi; a smiluji se nad tou, která nedošla slitování; a řeknu těm, kteří nebyli mým lidem: Ty jsi můj lid; a oni řeknou: Ty jsi můj Bůh.“ Ozeáš 2,14–23.

„V onen den... ostatek Izraele a ti, kdo uniknou z domu Jákobova,... budou se v pravdě opírat o Hospodina, Svatého Izraelova.“ Izajáš 10,20. Z „každého národa a pokolení, jazyka i lidu“ budou ti, kteří s radostí odpovědí na poselství: „Bojte se Boha a vzdejte mu slávu, neboť přišla hodina jeho soudu.“ Odvrátí se od každé modly, která je poutá k této zemi, a budou „se klanět tomu, jenž učinil nebe i zemi i moře i studnice vod“. Osvobodí se od každého zapletení a budou stát před světem jako pomníky Božího milosrdenství. Poslušní každého božského požadavku budou anděly i lidmi rozpoznáni jako ti, kdo „zachovávají přikázání Boží a víru Ježíšovu“. Zjevení 14,6–7.12.

„Hle, přicházejí dny, praví Hospodin, kdy oráč dostihne žence a šlapač hroznů toho, kdo rozsévá semeno; hory budou kanout sladkým vínem a všechny pahorky se budou rozplývat. A přivedu zpět zajetí svého lidu Izraele, i vystaví zpustošená města a budou v nich bydlet; vysadí vinice a budou pít jejich víno; zřídí také zahrady a budou jíst jejich ovoce. A zasadím je v jejich zemi a již nikdy nebudou vykořeněni ze své země, kterou jsem jim dal, praví Hospodin, tvůj Bůh. Amos 9,13–15.“ Review and Herald, 26. února 1914.

Je zjevné, že od okamžiku, kdy je zapečetěna konečná vyvolená generace sto čtyřiceti čtyř tisíc, stále ještě existují pohané, kteří mohou být ovlivněni životním stylem (obcováním) sto čtyřiceti čtyř tisíc v den navštívení pohanů.

„Lidská síla a lidská moc nezaložily církev Boží, a stejně tak ji ani nemohou zničit. Církev nebyla založena na skále lidské síly, nýbrž na Kristu Ježíši, Skále věků, a brány pekel ji nepřemohou.“ Matouš 16,18. Přítomnost Boží dává Jeho dílu pevnost. „Nedoufejte v knížata ani v syna člověka,“ to je slovo, které k nám přichází. Žalm 146,3. „V tichosti a v důvěře bude vaše síla.“ Izajáš 30,15. Slavné Boží dílo, založené na věčných zásadách práva, nikdy nepřijde vniveč. Půjde od síly k síle, ne mocí ani silou, ale Duchem mým, praví Hospodin zástupů.“ Zachariáš 4,6.“

Zaslíbení: „Ruce Zerubábelovy položily základ tomuto domu; jeho ruce jej také dokončí,“ se doslovně naplnilo. Verš 9. „Starší Židů stavěli a prospívali skrze prorokování proroka Agea a Zachariáše, syna Iddova. Stavěli a dokončili to podle příkazu Boha Izraele a podle příkazu Kýra, Dareia a Artaxerxa, krále perského. A tento dům byl dokončen třetího dne měsíce adaru [dvanáctého měsíce], což bylo v šestém roce králování krále Dareia.“ Ezdráš 6,14.15. Proroci a králové, 595, 596.

Verše třináct až patnáct představují prorocké události, které vedou k uzavření doby milosti pro zachovávající sobotu při nedělním zákonu. Zároveň představují třetí ze tří kroků ve verši deset dvanácté kapitoly Daniela. Verš deset je „očištění“, verše jedenáct a dvanáct představují „učinění bílými“ a verše třináct až patnáct představují lakmusovou zkoušku, při níž jsou panny zachovávající sobotu „zkoušeny“.

Vnitřní poselství v knize Daniel je znázorněno viděním u řeky Ulai v kapitolách sedm až devět a vnější poselství je znázorněno viděním u řeky Hiddekel v kapitolách deset až dvanáct. Dvanáctá kapitola je vyvrcholením jak vnitřních, tak vnějších vidění a představuje způsob, jímž Kristus pozvedá a očišťuje sto čtyřicet čtyři tisíc. Verše deset až šestnáct představují skryté dějiny čtyřicátého verše od roku 1989 až po nedělní zákon ve verši čtyřicet jedna a šestnáct. Verše, které zapadají do skrytých dějin, představují dokonalé naplnění desátého verše dvanácté kapitoly.

Mnozí budou očištěni, zběleni a vyzkoušeni; avšak bezbožní budou jednat bezbožně; a nikdo z bezbožných neporozumí, ale moudří porozumějí. A od doby, kdy bude odstraněna ustavičná oběť a postavena ohavnost pustošící, uplyne tisíc dvě stě devadesát dní. Blahoslavený, kdo vytrvá a dojde do tisíce tří set třiceti pěti dnů. Daniel 12,10–12.

„Moudří“, kteří rozumějí veršům deset až šestnáct a kteří byli zapečetěni jak „intelektuálně“, tak „duchovně“, jsou ti, kdo rozumějí vnějšímu prorockému poselství znázorněnému ve skryté historii

čtyřicátého verše, a před nedělním zákonem byli do tohoto porozumění „intelektuálně“ upevněni. „Moudří“ jsou ti, kdo byli proměněni vnitřním poselstvím znázorněným v jedenácté kapitole Zjevení a v jedenáctém verši a kdo byli v této zkušenosti upevněni před nedělním zákonem.

„Moudří“ jsou ti, kteří přijali „požehnání“ spojené s „čekáním“, čímž je sto čtyřicet čtyři tisíc označeno jako ti, kteří naplňují dokonalé a konečné naplnění deseti panen. Zjevení jedenáct, verš jedenáct, nastalo v červenci 2023, a tak označilo „čas konce“, kdy Daniel a Zjevení prostřednictvím dvou svědků ukazují, že rozmnožení poznání, které bylo odpečetěno v červenci 2023, určuje proces zapečetění sto čtyřiceti čtyř tisíc. Jedenáct plus jedenáct se rovná dvacet dva, což je symbol spojení božství s lidstvem, a ti, kteří projdou třístupňovým procesem očištění, jenž přivádí ke vzniku sto čtyřiceti čtyř tisíc, jsou označeni v Danieli dvanáct, verši dvanáctém, což poskytuje další podpis Palmoniho, neboť dvanáct krát dvanáct se rovná sto čtyřicet čtyři tisíc.

V příštím článku budeme v tomto studiu pokračovat.